

fra Invalider i den sidste halve Menneskealder ere indkomne til Finansudvalget og ikke have fundet Ubefaling. Jeg i det mindste har været i det Tilfælde i tidligere Samlinger at maatte gøre Indsigelse mod Finansudvalgets Afgørelse og Indstilling og henstille til Tinget at henvise forskellige Andragender fra forskellige Invalider til Finansministeren, idet de allerfleste af de afviste Andragender virkelig efter min Opfattelse kom ind under Loven. At den Fortolkning af Loven af 1ste Marts 1889, som den tidligere Finansminister har gjort gældende, er overordentlig streng, er jo fremdraget af den sidste ærede Taler (S. C. Christensen), og for mit eget Vedkommende tør jeg maatte henvise til, at jeg for to Aar siden indbragte et Lovforslag her i Tinget netop i den Hensigt at umuliggøre den Fortolkning, som den daværende Finansminister anvendte over for Loven. Som bekendt modfattede den daværende Finansminister Estrup sig at indlade sig paa en Forandring; idet han ikke anerkendte, at den mildere Fortolkning, som jeg ved Lovforslaget havde søgt at bringe ind i Loven, var berettiget. Han fastholdt, at ved denne Lov vare de yderste Grænser naaede for, hvor vidt man kunde gaa over for Invaliderne. Og ikke alene det, men han fastholdt endogaa stærkt, at den Fortolkning, han gav Loven, var den korrekte, og anvendte sin haarde Fortolkning i den Grad, at i hans Tid blev af de 15,000 Kr., som aarlig bevilgedes paa Finansloven, i Reglen kun anvendt 6,000 Kr. til Fordel for Invaliderne. Under den nuværende Finansminister er Beløbet steget. I det sidste Aar er der, saa vidt jeg husker, blevet anvendt omtrent 10,000 Kr., men som det ærede Medlem for Ringtøbing (S. C. Christensen) sagde, da vi vedtog Loven, var det ifølge de Udtalelser, der faldt, klart, at vi mente at vedtage en Lov, der var langt humanere imod Invaliderne, end den senere i sin praktiske Anvendelse har vist sig at være. Jeg kan derfor kun glæde mig over de Udtalelser, vi have hørt af den sidste ærede Taler og af det ærede Medlem for København's 7de Valgtreds (C. Hage), da de fuldstændig slutte sig til Tanken i det af mig for to Aar siden indbragte Lovforslag, som netop vilde gøre det muligt for Finansministeren at se bort fra det misforstaaede Udtryk i § 5 af Loven af 1889. Det er blevet fortolket saaledes, at for at Finansministeren skal kunne give Understøttelse, skal Invaliditeten bevislig være paadraget i Anledning af Udførelsen af de militære Tjenesteplichter, uagtet Loven siger, at Finansministeren kan stønne om Muligheden af, at

den kan hidrøre derfra, og uagtet andre Love tilfuge selv dem, der ere blevne Invalider i Fredstid, en Understøttelse, naar Invaliditeten gør dem mindre skikkede til Tjeneste. Jeg haaber, at man, naar Sagen kommer til Forhandling, vil følge den sidste ærede Talers Opfordring og forhandle med Ministeren om, hvorvidt der kan komme Ændring i Loven af 1889.

Hvad det Lovforslag angaar, som nu foreligger, er det en Selvfølge, at jeg har læst det med stor Sympati og slutter mig dertil. Der er dog en Ting, jeg i den Anledning skal gøre opmærksom paa, og det er, at Invalidefonden udgør for Øjeblikket i alt over 4 Mill. Kr. — det er Renterne deraf, der i Forbindelse med et Statsstudium benyttes til Invalidforsørgelse — men selv om vi nu vedtage dette Lovforslag, bliver der en stor Del Invalider, der ville have det tarvelig nok. Det er gamle svagelige Folk fra den første Krig, som have uhyre vanskeligt ved at komme ud af det og ved at faa den Pleje, de behøve, i det hele komme ud over alt, hvad der kan falde over Alderdommen. Jeg har ikke kunnet finde og vil derfor gerne bede den ærede Minister sige mig, da han vel nøje ved det, hvor stort egentlig Beløbet er af de til Invalidforsørgelse henlagte Midler, der ere indkomne ved 4 Skillings-Subskriptionen i 1848—49, og hvor meget der er tilbage af disse Midler. De bleve i sin Tid givne til den Krigs Invalider og aldeles ikke til Opsamling og Anvendelse for fremtidige Krigs Invalider. Hvis det var muligt ved at forbruge denne Kapital inden for en rimelig Levetid for de Mænd, der have gjort Krigen i 1848—49 med, saa synes det mig, at de have et berettiget Krav paa at faa disse Midler delvis anvendte til Fordel for sig, saa meget mere som næsten alle Kombattanter, Soldater og Matroser, selv have givet Bidrag dertil. Baaede i Hær og Flaade blev der, saa vidt jeg husker fra min Ungdom, indsamlet 4 Skillinger til denne Fond rundt omkring hver Ugedag eller Maanedsdag. Det er ikke alene deres Landsmænd, men ogsaa Kombattanterne selv, der have været med til at danne denne Fond, som oprettedes, for at de ikke alene skulde være henviste til, hvad Staten selvfølgelig var pligtig at give. Jeg skal henstille til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at tage det Spørgsmaal under nøje Overvejelse, om det ikke ved et succesfuldt Forbrug af denne Fond, inden for en rimelig Tid, kunde staves et forsøget Belvære for de gamle Folk fra den første kæmpekrig, idet jeg tror, at de maa have et retmæssigt Krav derpaa.